

קונטרס

מעלת נסיעה לצדיקים לראש השנה

בו יבאר גדל התועלת לזוכה לנסע אל צדיקים אמתים
לראש השנה, שעל ידם יזכה להגיע אל תקונו השלם,
וימתקו ממנו כל הדינים, ויזכה לשנה טובה ומתקה.

*

בנוי ומיסד על-פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו
הקדוש, אור נפלא, אשר כל רו לא אגיס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו,

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי חכמינו
הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש.

*

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עיה"ק ירושלים תובב"א

הָרֵאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי הוּא חֲדוֹשׁ
גָּדוֹל, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יוֹדֵעַ שְׂאִין
הַדָּבָר הַזֶּה בִּירוּשָׁה מְאַבּוֹתִי, רַק
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ גָּתֵן לִי זֹאת בְּמַתָּנָה,
שְׂאִי יוֹדֵעַ מֵהוּ רֵאשׁ הַשָּׁנָה...

(חיי-מוֹהֵר"ן, סִימָן תה)

קונטרס

מַעֲלַת נְסִיעָה לְצַדִּיקִים לְרֵאשׁ הַשָּׁנָה

א.

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֱהוּבֵי, בְּנֵי, הַטַּעַם שֶׁהָעוֹלָם
נוֹסְעִים לְרֵאשׁ הַשָּׁנָה לְצַדִּיקִים, כִּי עַקֵּר הַמִּתְקַת
הַדִּינִים אֵינָה אֶלָּא עַל-יְדֵי קַדְשַׁת וְטָהֳרַת
הַמַּחְשָׁבוֹת, כִּי שֵׁם שְׁרָשָׁם כַּמּוּבָא בַּזֶּהַר (פְּקוּדֵי
רנ"ד): כֵּלָּא בְּמַחְשָׁבָה אֶתְבַּרְרוּ, הֵינּוּ כִּי עַקֵּר הַצָּרָה
וְהַדִּין שֶׁעוֹבֵר עַל הָאָדָם הוּא כְּשֵׁאִין מַחְשַׁבְתּוֹ
דְּבוֹקָה בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, כִּי הַמַּחְשָׁבָה הִיא לְבוֹשׁ הַנְּשָׁמָה,
וְכַשְׁאָדָם חוֹשֵׁב רַק מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ, וּמִבֵּטֵל אֶת עֲצָמוֹ
לְגַמְרֵי אֱלֹיו יִתְבַּרֵּךְ, וְאִין לוֹ שׁוֹם מַחְשָׁבוֹת אַחֲרוֹת,
רַק אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, עַל-יְדֵי-זֶה מִמְּשִׁיךְ עָלָיו
חֲסָדִים וְרַחֲמִים גְּדוֹלִים, אֲבָל תִּכְף-וּמִיד כְּשֶׁחֹטֵא,

חס ושלום, על-ידי-זה מלכלך את לבושי נשמתו
 שהיא מחשבתו, ומתחיל לחשב מחשבות רעות,
 ורואה רק שחור בחייו, אשר זה כלל הדינים, כי
 המאמין האמתי, שאין בלעדיו יתברך כלל, והכל
 לכל אלקות גמור הוא, ולית אתר דפנוי מיניה, כי
 בכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, הוא אף
 פעם לא ינתק מחשבתו ממנו יתברך, אבל תכף-
 ומיד פשחוטא, חס ושלום, על-ידי-זה מנתק את
 מחשבתו ממנו יתברך, ואז רואה רק שחור
 ומרירות בחייו, ואינו יודע לתת עצה לנפשו מרב
 צרותיו וירידותיו ונפילותיו שעוברות עליו, ועל-כן
 הוא מסבב בדינים, כי הכל תלוי במחשבה, כפי
 מחשבתו של האדם כן נקבע הכל, כי במקום
 שהאדם חושב שם כל האדם (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק
 א', סימן כא), ועל-כן כשאחד חושב רק ממנו יתברך,
 ואיך שבודאי הכל בתוסד וברחמים גמורים, ובודאי
 ייטיב עמו הקדוש-ברוך-הוא, על-ידי-זה ממשיך
 על עצמו חסדים ורחמים גמורים, ומיטיב לו
 הקדוש-ברוך-הוא, וכעין שאמרו חכמינו הקדושים
 (שבת קב.): פיון דקא מכון מחשבתו משווי ליה

מקום; כי המקום געשה כפי מחשבתו, ועל-כן אם אדם חושב תמיד רק בטוב, ואיך שיהיה טוב, על-ידי-זה באמת ממשיך על עצמו חסדים ורחמים גמורים, ונעשה לו באמת טוב בין בגשמיות ובין ברוחניות, לא-כן אם, חס ושלום, חטא, על-ידי-זה כל מחשבותיו מבהלות ומבלבלות, שהוא רק חושב ברע, וכאלו רוצים לנקם בו מהשמים, וכאלו הוא כבר לא שנה לשום דבר, וכאלו כלם שונאים אותו, ואינם מתיחסים אליו, ועל-ידי-זה הוא מסבב בדינים גדולים, כי אין לה עוד צרות ויסורים ודינים כמו מי שמחשבותיו מבהלות ומבלבלות, ואינו יודע לשית עצה לנפשו, ונדמה לו שזה כל שחור, ושכל העולם פנגדו, רחמנא לישזבן, וחושב כאלו הקדוש-ברוך-הוא רוצה רק לנקם בו, חס ושלום, וכאלו לא צריכים אותו מלמעלה, אשר כל זה הוא בחינת הדינים, ועל-כן עקר המתקת הדינים אינו אלא על-ידי קדשת המחשבות וטהרתן, ואי אפשר לבוא למחין זכים, אלא על-ידי התקשרות לצדיקים, שצריך להתקשר אל צדיקים אמתיים בהתקשרות אמת, ולבטל את שכלו וחקמתו לגמרי

נגדום, וְכֹל אֲשֶׁר יֹאמְרוּ כִּהְיָא זֶה יַעֲשֶׂה בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת וְהַשְׁכָּלוֹת עֲצָמוֹת, אֲשֶׁר זֶה נִקְרָא הַתְּקַשְׁרוֹת בְּאֵמֶת אֶל צַדִּיקִים אֲמֵתִים (עין לקוטי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן קכג), וְעַל-יְדֵי הַתְּקַשְׁרוֹת הָאֲמֵתִית אֶל הַצַּדִּיקִים יִזְכֶּה לָבוֹא לְמַחֲיִן זָכִים וְנִקְיִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת יג, יט): "וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף", מֹשֶׁה הוּא בְּחִינַת מַחֲיִן, כִּי מֹשֶׁה הָיָה הַדַּעַת שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, וַיּוֹסֶף הוּא בְּחִינַת צַדִּיק, שֶׁהוּא אָחֻז בְּשִׁלְמוֹת בְּתַקוּן הַיְסוּד, הֵינּוּ שְׂאִין שְׁלֵמוֹת לְמַחֲיִן זָכִים וּמְבַרְרִים אֲלָא עַל-יְדֵי הַתְּקַשְׁרוֹת לְצַדִּיקִים, וְרֹאשׁ הַשָּׁנָה הוּא מְקוֹר הַדִּינִים שֶׁל כָּל הַשָּׁנָה, כְּמֵאמָרָם, זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה (רֹאשׁ הַשָּׁנָה ב.).: בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה נִדוּן מַה יִּהְיֶה בְּסוֹפָהּ, וְאֹמְרוּ (שָׁם טז): הַכֹּל נִדוּנִין בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְאֹמְרוּ (שָׁם): בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה כָּל בְּאֵי עוֹלָם עוֹבְרִים לְפָנָיו כְּבָנֵי מְרוֹן, וּמְבַרְרִים אֶת מַעֲשֵׂי כָּל אָדָם שֶׁעָשָׂה כָּל הַשָּׁנָה, וְצָרִיף לְטֵהַר מַחֲשַׁבְתּוֹ כְּדֵי לְהַמְתִּיקָם, וּבְשִׁבִיל זֶה נוֹסְעִים לְצַדִּיקִים, כְּדֵי לְזַכּוֹת לְקַדְשֵׁת הַמַּחֲשָׁבָה (עין לקוטי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ריא), כִּי הַצַּדִּיק זָכָה כְּבָר לְהַכְלִיל לְגַמְרֵי בְּאִין סוּף בְּרוּף

הוא, ומחשבתו היא דבוקה בתי התיים, ומיחד יחודים קדושים בכל עת ורגע, ומח מחשבתו הוא רק בדברים רוחניים, ועל-כן אי אפשר לזכות לקדשת המחשבה, אלא כשבאים ונוסעים אל צדיקים אמתיים בראש השנה, שאז הוא מקור הדינים, וכשבאים אל הצדיק האמת, אשר זכה לברר את מח מחשבתו לגמרי, והמתיק את כל הדינים, על ידו יכולים להמתיק את כל הדינים; וזה מה שהזהירנו כל-כך רבנו ז"ל מאד מאד, לבוא ולנסע אליו לראש השנה, עד שבפרוש אמר לענין ראש השנה (עין חיי-מוהר"ן, סימן תו), שצריכים להיות אצלו בראש השנה דיקא, ואמר שיכולין אז אנשים לקבל תקונים מה שבכל השנה אי אפשר היה שיהיה להם תקון בשום אופן, אף-על-פי-כן בראש השנה יכולין אפלו הם לקבל תקון, ואף-על-פי שבכל השנה אפלו הוא בעצמו, וזכרוננו לברכה, לא היה יכול לתקנם, אבל בראש השנה גם הם יכולים לקבל תקונים, כי אמר שהוא עושה בראש השנה ענינים ותקונים, אשר בכל השנה גם הוא אינו יכול לעשות, כי בראש השנה הצדיקים

עולים למקום שעולים, ומה שהם גוזרים כף יהיה,
 כמאמרם, זכרונם לברכה (שומר טוב, תהלים ד'): מה
 שסנהדרין גוזרין, הקדוש-ברוך-הוא מקים בראש
 השנה, שסנהדרין יושבין ואומרים נעשה ראש
 השנה בשני בשבת או בשלישי בשבת, מיד
 הקדוש-ברוך-הוא מושיב סנהדרין של מלאכים,
 ואומר להם: לכו וראו אם גזרו התתונים וגמרו,
 עין שם; פי כפי שקובעים החכמים, כן נתקבל
 למעלה, ועל-כן ההכרח לבוא אל גדולי הצדיקים
 האמתיים לראש השנה, כדי לזכות על ידם לקדש
 ולטהר את מחשבתו, ויהיה גם-כן כלי להמשיך על
 עצמו ערבות, ידידות, זיו חיות שכנית עזו יתברך,
 ודבר זה נוהג אפלו לאחר הסתלקותו לעילא
 ולעילא וכו', כי בפרוש גלה לנו בשעה שדבר
 מהסתלקותו, ואמר בזו הלשון: אני רוצה להשאיר
 ביניכם, "איך וויל בלייבן צווישן אייך" (עין
 חיי-מוהר"ן, סימן קצו), וכשיבואו על קברו הקדוש
 ויאמרו שם העשרה מזמורי תהלים הידועים
 שנקראים "תקון הכללי", יניח עצמו לארץ ולרחב
 לעזר לזה האיש, אפלו אם עבר מה שעבר ועשה

מה שעשה, ויחד על זה שני עדים פשרים (עין תי"מוהר"ן, סימן קסב; ובשיחות הר"ן, סימן קמא), אשר זה סוד (שמות יג, יט): "ויקח משה את עצמות יוסף" כנ"ל, כי כדי לזכות למחין נקיים וזכים אי אפשר, כי אם על ידי התקשרות לצדיק האמת אפלו אחר הסתלקותו, הינו לנסע למקום קבורתו להתפלל שם, בבחינת "ויקח משה את עצמות יוסף" דיקא, שזה בחינת קבר הצדיק, שלא זכו לצאת ממצרים, כי אם בזכות התקשרות אל קבר הצדיק יוסף, ועל ידי זה "הים ראה וינוס" (תהלים קיד, ג), מה ראה? ארוננו של יוסף ראה (מדרש שוחר טוב, תהלים קיד, ט); וכן כל אחד אשר זוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל לראש השנה הקדוש והנורא לקבל ממנו את תקונו, והוא בודאי יעשה את שלו; ועל כן ראה, אהובי, בני היקר, להשתדל לנסע אל רבנו ז"ל לראש השנה בעיר אומן, ששם מקום מנוחתו, ובערב ראש השנה תלך אל ציונו הקדוש, ותאמר שם העשרה מזמורי תהלים שגלה בשביל תקון פגם הברית, פגם המחשבות הרעות, ותבקש רחמים עליך, שתזכה לשוב בתשובה אמתית,

ותזכה למחין זפים ונקיים, שתהיה תמיד דבוק בו
 יתברך בדבקות אמת, ותהיה מתשבתך נקיה
 ומזככת, ותחשב רק ממנו יתברך תמיד, ובראש
 השנה תתפלל יחד עם תלמידיו האמתים באהבה,
 אחוה ורעות, אשר זה עקר השלמות — שתהיה
 אהבה גדולה בין תלמידיו, ולהזהר מכל מיני
 מחלוקת וסכסוכים, ואל יהיה לך עסק עם שום בן
 אדם, רק תתפלל בתמימות ובפשיטות ביחד עם
 הקבוץ הקדוש של אנשי שלומנו האמתים, אשר
 באו ברצונות ובכסופים חזקים אך ורק אל רבנו
 ז"ל, לזכות לקדשת המחשבה ולטהרתה ולהמתקת
 הדינים, אשר זה כל הענין שנוסעים לראש השנה
 לצדיקים, כי ראש השנה הוא יומא דדינא של כל
 השנה, וכל אחד ואחד בא עם קדשתו וצמצומיו
 אל צדיק הדור, שהוא בחינת קדשי קדשים, בחינת
 אבן שתיה, בבחינת (שמואל-א ב, ח): "כי להני"ה
 מצקי ארץ וישת עליהם תבל" (יומא לח:), שהם
 הצדיקים שעליהם נשתת העולם, ועל-ידי-זה
 נמתקים כל הדינים, כי הצדיק האמת הוא השכל
 הכולל של כל השכליים (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א',

סימן סא), וְכִשְׁכֹּל אֶחָד בָּא עִם שְׂכָלוֹ וְצִמְצוּמֵי אֶל
 הַצַּדִּיק, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְבַטֵּל שְׂכָלוֹ וְצִמְצוּמֵי אֶצֶל
 הַצַּדִּיק, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִמְתָּקִים כָּל הַדֵּינִים שֶׁזֶה סוּד
 אָבֵן שְׂתִיָּה, שֶׁהִיא אֲבֵי יַעֲקֹב שֶׁנִּכְלְלוּ כָּלֵם בְּתוֹךְ
 אָבֵן שְׂתִיָּה (עֵין בְּרֵאשִׁית רַבָּה סח, יא; וּבִזְהַר פְּרִשְׁת וַיְחִי
 רלא), כִּי הַנְּפָשׁוֹת הֵן בְּחִינַת אֲבָנִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
 (אִיכָה ד'): "תִּשְׁתַּפְּכֶנָּה אֲבֵי קֹדֶשׁ", וְכָלֵם בָּאִים
 וְנִכְלָלִים בְּתוֹךְ צַדִּיק הַדּוֹר, שֶׁהוּא בְּחִינַת אָבֵן
 שְׂתִיָּה, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִמְתָּקִים כָּל הַצִּמְצוּמִים, וְעַל-יְדֵי
 שְׂנִכְלָלִים בְּיַחַד כָּל הַנְּפָשׁוֹת, עַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשִׂית
 שְׂמֻחָה, וְכִשְׂנִכְלָלִין כָּל הַנְּפָשׁוֹת יַחַד, נַעֲשֶׂה מֵהֶם
 אוֹר, וְעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשִׂית שְׂמֻחָה, בְּחִינַת (מְשָׁלִי יג):
 "אוֹר צַדִּיקִים יִשְׂמַח", אֲשֶׁר זֶה עֶקֶר הַתְּכֵלִית —
 שְׁכֹל הַמְקַרְבִּים הַבָּאִים אֶל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת לְרֹאשׁ
 הַשָּׁנָה, יָבֹאוּ וַיִּשְׁתַּטְּחוּ עַל קַבְרוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּעָרֵב
 לֹאשׁ הַשָּׁנָה, וַיִּבְקְשׁוּ רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ,
 שְׂיַחֲוֶם וַיִּרְחַם עֲלֵיהֶם בְּזִכּוֹת הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא
 הַזֶּה, וַיִּתְנוּדוּ עַל כָּל חַטָּאֵיהֶם שֶׁעָשׂוּ כָּל הַשָּׁנָה,
 וְאַחַר-כֵּן בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה יִתְפַּלְּלוּ יַחַד בְּאַהֲבָה גְּדוּלָּה,
 וְעַל-יְדֵי-זֶה יִמְתָּקוּ מֵהֶם כָּל הַדֵּינִים, וַיִּזְכּוּ לְמַחִילַת

עוונות, כמאמרם, זכרונם לברכה (בראשית רבה נו,
 יג): כל ימות השנה ישראל נאחזים בעברות
 ונסתבכים בצרות, ובראש השנה הם נוטלין שופר
 ותוקעים בו, ונזכרים לפני הקדוש-ברוך-הוא, והוא
 מוחל להם, עין שם; ואמרו (ויקרא רבה כט, ו): אמר
 הקדוש-ברוך-הוא לישראל: בני, אם אתם מבקשים
 לזכות לפני בדין ביום הזה, תהיו מזכירין זכות
 אבות; ועל-כן אשרי מי שזוכה לבוא אל הקבוץ
 הקדוש של רבנו ז"ל בראש השנה, ומתפלל יחד
 עם תלמידיו האמתיים, ומבטל את עצמו לגמרי
 אליהם, וזוכה להכליל עמם בשמחה עצומה, שזה
 מורה שפונתו היא אמתית, כי כשמתאחדים ביחד
 התלמידים במחשבה ובדעת אחת, בזה נעשה אור
 גדול, וממשיכים על עצמם את האור הגנוז של
 רבם; אשרי מי שזוכה לנסע אל צדיקים אמתיים
 על ראש השנה, ואז ימתקו ממנו כל הדינים כל
 השנה, ויזכה להכתב בספר החיים, ויהיה דבוק
 בחי החיים, חיים נצחיים תמיד.

ב.

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנִי, שְׁצַרִּיכִים לְגַסֵּעַ
 לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה אֶל צַדִּיקִים, כִּי כָּל הָאֲבֹדוֹת הֵם אֶצֶל
 הַצַּדִּיקִים, שֶׁכָּבֵר חֲפָשׁוֹ הַרְבֵּה אַחַר אֲבֹדָתָם, עַד
 שֶׁמָּצְאוּ אֶת כָּלָם, וְגַם מָצְאוּ כָּל הָאֲבֹדוֹת שֶׁל כָּל הָעוֹלָם
 כְּלוּ, כִּי כִשְׁאָדָם חוּטָא, רַחֲמָנָא לְצַלָן, הוּא מְאֹבֵד
 אֲבֹדוֹת, הֵינּוּ שֶׁמְאֹבֵד אֶת קַדְשָׁתוֹ, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב
 (תְּהִלִּים קיב, י'): "תַּאֲוֹת רְשָׁעִים תֹּאבֵד", כִּי עַל-יְדֵי
 הַתַּאֲוֹת הַרְעוֹת שֶׁהָאָדָם מְתַאָּוֶה אֶל דְּבָרִים
 אֲסוּרִים, הוּא מְאֹבֵד אֶת קַדְשָׁתוֹ, וְהוּא צָרִיף
 לְרַחֲמִים רַבִּים שִׁיזְכֶּה לְהַחְזִיר לְעֶצְמוֹ אֶת קַדְשָׁתוֹ
 וְנִשְׁמָתוֹ, כִּי בְּאֵמֶת אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵיו יִתְבָּרֵךְ
 כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכֹל אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא, וְהַטַּעַם שֶׁאֵין
 הָאָדָם זוֹכֶה לְהַבִּין וּלְהַשְׁכִּיל וּלְהַרְגִישׁ אֶת הָאוֹר
 הַזֶּה, מִפְּנֵי שֶׁאֲבֵד אֶת קַדְשָׁתוֹ, כִּי עַל-יְדֵי כָּל חֲטָא
 וְעוֹן שֶׁאָדָם חוּטָא וּפּוֹשַׁע נִגְדוֹ יִתְבָּרֵךְ, הוּא מְאֹבֵד
 הַרְבֵּה אֲבֹדוֹת, שֶׁהֵם כָּלֵל הַקַּדְשׁוֹת שֶׁדְּבוּקוֹת
 בְּנִשְׁמָתוֹ, כִּי נִשְׁמַת בֵּר יִשְׂרָאֵל בָּאָה מֵעוֹלָם
 הָאֲצִילוֹת, וְכִשְׁיֹרְדֵת לְזֶה הָעוֹלָם, דְּבוּקִים בָּהּ כָּל
 מֵינֵי קַדְשׁוֹת, וְתַכְף-וּמְיָד כִּשְׁמִתְחִיל לְחֲטָא, רַחֲמָנָא

לצלן, הוא מאבד את קדשותו, כל אחד כפי
 עוונותיו, ובפרט מי שנכשל בעריות ובפגם הברית,
 הוצאת זרע לבטלה, הוא מאבד קדשות הרבה, עד
 שנסתר ונעלם ממנו האור, וכן מי שמפטם את
 עצמו במאכלות אסורים, ואינו מקיים את מצוותיו
 יתברך כמו שצריך, ומכל שכן כשנכשל, חס
 ושלום, באיזו עברה של חלול שבת וכו', על-ידי-
 זה הוא מאבד הרבה מקדשותו, עד שיש בני-אדם
 שכל-כף נפלו בשאול תחתיות ומתחתיו, עד
 שנאבדו מהם כל הקדשות, והם מנחים בחוץ
 לגמרי, ומרים להם החיים מאד, ועל-פן עקר עצתם
 לנסע לראש השנה לצדיקים אמתיים, פי הצדיק
 מחזר על אבדתו עד שמוצאה, ואחר-כך כשמוצא
 את אבדתו, הוא חוזר ומבקש אחר אבדות אחרים,
 עד שמוצא גם אבדתם, עד שמוצא האבדות של
 כל העולם כולו, על-פן צריך לבוא לחכם ולבקש
 ולהפיר אבדתו, ולשוב לקבלה אצלו (עין לקוטי-
 מוהר"ן, חלק א', סימן קפח), וזה כל הענין שצריכים
 לנסע לצדיקים בראש השנה, כי אז תוקעים בשופר
 שהוא התחלת התשובה, כי אז עקר הבקשה

והחפוש, כי באמת יש מלאך ותחתיו כמה ממונים, וכלם אוהבים בידם שופרות, והם עומדים וחופרים תמיד ומחפשים תמיד אחר אבדות, והם תוקעים תקיעה, תרועה, ואחר-כך חוזרים ותוקעים תקיעה, וכשהם מוצאים איזו אבדה, נעשה רעש ושמחה גדולה; ויש כמה דברים אבודים, הינו, מה שמאבדים אבדות הרבה על-ידי התאוות, ועל-כן תאות רשעים ת'אבד, ראשי תבות: ת'קיעה תרועה ת'קיעה (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן פח), ועל-כן בראש השנה תוקעים בשופר, והצדיק האמת מבטל את אלו מלאכי החבלה, שהם אוהבים בידם שופרות, והם עומדים וחופרים תמיד ומחפשים אחר אבדות בני-אדם, כי מלאכי החבלה האלו הם מפילים את האדם בעברות, וכשיכולים להכשיל איזה בן אדם בעברה, הם שמחים ועליזים מאד, וזה לעמת זה הצדיק תוקע בשופר, ומבטל את השופר שלהם, ועל-כן צריכים לבוא אל הצדיק האמת, ולמצא אצלו אבדתו, ובפרט בראש השנה, שאמרו חכמינו הקדושים (בראשית וכה נו, יג): כל ימות השנה ישראל נאחזים בעברות ונסתבכים

בצרות, ובראש השנה נוטלים שופר ותוקעים בו, ונזכרים לפני הקדוש ברוך הוא ומוחל להם; ועל-כן, אהובי, בני, אם אתה יודע שנאבדו לך בשנה הזו אבדות על-ידי חטאים ועוונות ופשעים שעשית בשנה זו, ומלאכי התבלה חטפו ממך הרבה קדשות, ונכשלת בפגם הברית, הוצאת זרע לבטלה, ועשית כל מיני תועבות רעות, ונסתבכת בכל מיני אסורים והסתכליות רעות, ודבורים אסורים ובעשיות אסורות, ועברת על כל התורה כלה, רחמנא לישיבון, עליך לבוא אל צדיק אמת לראש השנה, ועל ידו יהיה לך תקוה, ובפרט אם תזכה להוציא מהכח אל הפעל לבוא אל רבנו ז"ל לראש השנה, אין לתאר ואין לשער מעלתך בשמים, כי סוף כל סוף ימינו כצל עובר הנה אתה כאן ועוד מעט תצא מזה העולם, וראוי לך לישב עצמך מה עשית כל השנה וכמה אבדות בשנה זו; ועל-כן ראה לעשות כל מיני פעולות שבעולם לבוא ולהתקבץ אצל קבוץ אנשי שלומנו היקרים המתקבצים לראש השנה באומן, שמאד מאד הזהירו רבנו ז"ל על זה, ובפרוש אמר,

שצריכים להיות אצלו על ראש השנה דיקא, כי אז יכולים אנשים לקבל תקונים אשר בכל השנה לא היה אפשרי שיהיה להם תקון בשום אופן, אף-על-פי-כן בראש השנה יכולים אפלו הם לקבל תקון, ואף שבכל השנה אפלו רבנו ז"ל בעצמו לא היה יכול לתקנם, אבל בראש השנה גם הם יכולים לקבל תקון, כי אמר, שהוא עושה בראש השנה ענינים ותקונים אשר בכל השנה גם הוא אינו יכול לעשות (עין תי"מ ותר"ן, סימן תו); עמד וראה והשתומם, מה גדל כח הצדיקים האמתיים, שאם יש אדם שחטא ופגם כל-כף בזה העולם, עד שאפלו הצדיק הגדול במעלה נוראה ונפלאה לא יכול לתקן אותו כל השנה, אבל בראש השנה יכול לתקן אפלו אותו; ועל-כן אם אתה יודע, אהובי, בני, שאתה כל-כף מלכלך בחטאים ועוונות ופשעים, ראה למסור את נפשך, ותסע אל רבנו ז"ל לראש השנה בעיר אומן, ותתפלל יחד עם אנשי שלומנו האמתיים, אשר כל חפצם הוא רק עבודת השם יתברך, כי עליך לדעת, שגם ביניהם צריכים לחפש אחר קבוץ פנה שרוצים בו רק את האמת,

ורוצים רק את הקדוש-ברוך-הוא, ואין להם שום
 כוונה אחרת, רק לשוב בתשובה שלמה, כי הבעל-
 דבר אורב עליהם מאד מאד, כי בזה העולם עובר
 על כל אחד כל מיני צרות וכל מיני יסורים וכל
 מיני השלכות, ואדם משקע בתטאים ועוונות,
 ולבסוף יש לו איזו כוונה צדדית של כבוד וגאות
 ופניות וישות; על-כן ברח לה, אהובי, בני היקר,
 אל קבוץ כזה מאנשי שלומנו היקרים, אשר כל
 מגמתם היא רק התכלית הנצחית, ותתפלל עמם
 ביחד בראש השנה בעיר אומן, ואם לא תוכל, ראה
 להתקבץ באיזה קבוץ שיהיה שיושבים שם עשרה
 מאנשי שלומנו, ותשתדל לנסע אל צדיקים לראש
 השנה, ועל-ידי-זה תזכה למצא את אבדתך
 שנאבדה ממך, וצריכים לבקש הרבה ממנו יתברך,
 שיזכה למצא את האבודות שאבד, כי יכולים לעבר
 את זה העולם, ולא לדעת אפלו שהוא רחוק ממנו
 יתברך, ולא לידע אשר אבד אבודות, ועל-כן מה
 טוב ומה נעים אם תבוא אל הצדיקים האמתיים
 בראש השנה, ותשמע תקיעת שופר אצלם, אשר
 על-ידי-זה בודאי תזכה לתקן את כל מה שפגמת,

ותזכה למצא את כל האבדות שנאבדו לך כל
 השנה על-ידי חטאיך המרבים, וראה למסור את
 נפשך לשמע תקיעת שופר מבעל תוקע הגון, באפן
 שתזכה לחדש את המחין והשכל והנשמה שלך
 (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן לה), ותזכה
 להתעורר מהשנה, שלא תבלה שנותיך בחטף
 ובעוונות, כי כשאדם עובר עברות, על-ידי-זה הוא
 מאבד אבדות, ועל-ידי-זה הוא נופל בשנה,
 והתקיעות הם בחינת התעוררות השנה, שהצדיקים
 מעוררים את האדם מהשנה (עין שם, סימן ס'):
 ועל-פן אשרי מי שזוכה לבוא אל קבוץ קדוש כזה
 של אנשי שלומנו היקרים עובדי השם האמתיים,
 אשר אין להם שום פגנה אחרת כל השנה, רק
 לגלות ולפרסם את אמתת מציאותו יתברך, והם
 סובלים בזיונות ושפיכות דמים כל השנה, אצלם
 תהיה, אהובי, בני, ותתאבק בעפר רגליהם, ותשמע
 דיקא את קול שופרם, ועל-ידי-זה ימתקו ממך
 הדינים, כמאמרם, זכרונום לברכה (ויקרא רבה כט, ח):
 כל ימות השנה ישראל עוסקים במלאכתם ובראש
 השנה נוטלים שופרותיהם ותוקעים לפני הקדוש-

בְּרוּךְ-הוּא, וְעוֹמֵד מִכֶּסֶּא דִּין לְכֶסֶּא רַחֲמִים; וְעַל-
 כֵּן, אֱהוּבִי, בְּנִי, רְאֵה לְקַחַת אֶת עֲצֻמָּךְ בְּיַדְיךָ,
 וְתִשְׁתַּדֵּל לְנִסֵּעַ לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּם,
 הַמְתַּקְבְּצִים יַחַד בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְתִשְׁתַּדֵּל לְדַחֵף אֶת
 רֹאשְׁךָ לְהִיּוֹת עִם הַמְּבַחֵר שְׂבִין הַצַּדִּיקִים, וְתִשְׁמַע
 אֶת קוֹל שׁוֹפְרוֹ, וְתִתְעוֹרֵר בְּתִשׁוּבָה אֲמִתִּית, וְאִז
 נִכּוֹן יִהְיֶה לְבָבְךָ וּבְטוֹחַ, שְׁתִּזְכֶּה לְמִצָּא אֶת כָּל
 אֲבֹדוֹתֶיךָ שְׁאֵבְדַת עַל-יַדֵי חַטָּאִיךָ הַמְּרַבִּים, וְתִזְכֶּה
 בְּאֵמֶת לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצֻמָּךְ עֲרֵבוּת, נְעִימוּת, יְדִידוּת,
 זִיו חַיּוּת אֶלְקוּתוֹ יִתְבַּרַךְ, וְגַם עָלֶיךָ יִתְחִיל לְהַאִיר
 הָאוֹר אֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא; אֲשֶׁרִי מִי שְׂאִינוֹ מְטַעֵה
 אֶת עֲצֻמוֹ כָּלֵל, רַק מִשְׁתַּדֵּל לְנִסֵּעַ אֶל צַדִּיקִים
 אֲמִתִּיִּם לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְשׁוֹמֵעַ קוֹל שׁוֹפֵר שֶׁל בַּעַל
 תּוֹקֵעַ הַגּוֹן, וְעַל-יַדֵי-זֶה יִזְכֶּה לְכָל הַתְּקוּנִים
 שְׁמִקְבְּלִים בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְאֵל יִהְיֶה נֶקֶל בְּעֵינֶיךָ עֲנִין
 זֶה, כִּי כָּל תְּקוּנָךְ הַנִּצְחִי תִּלּוּי בְּזֶה.

ג.

צְרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֱהוּבִי, בְּנִי הַיָּקָר, כִּי הָאָדָם
 נִמְצָא בְּזֶה הָעוֹלָם בְּסִפְנֵי גְדוּלָה, שֶׁלֹּא יֵאָבֵד אֶת

עוֹלָמוֹ כְּרָגַע, כִּי בַשְּׁבִיל הַבְּחִירָה וְהַנְּסִיוֹן הַעֲלִים
 וְהַסְתִּיר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת כָּל הָאוֹרוֹת, עַד
 שֶׁהָאָדָם מְסַתּוּבֵב בְּזֶה הָעוֹלָם בְּחַשְׁךָ, וְאִינוֹ יוֹדֵעַ,
 שֶׁצָּרִיכִים לְקַשֵּׁר אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה אֶל הָעוֹלָם הַבָּא,
 לְחַבֵּר אֶת אַחַר הַבְּרִיאָה בְּקֶדֶם הַבְּרִיאָה, אֲשֶׁר זֶה
 עֵקֶר הָאֱמֶת (עֵינִי לְקוֹטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן נא),
 וְעַל-יְדֵי-זֶה מִמְּשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ הַשְּׁגָחָה נוֹרָאָה
 וְנִפְלְאָה מְאֹד, כִּי בְּאֱמֶת לֹא נִבְרָא הָאָדָם אֶלָּא
 לְהַפִּיר אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכִשְׁאָדָם מְסַתּוּבֵב
 בְּזֶה הָעוֹלָם, עֵקֶר עֲבוּדָתוֹ הִיא לַעֲשׂוֹת לְהַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא דִּירָה בַּתְּחִלּוֹנִים, כִּי נִתְאַוָּה הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא שְׂתֵהִיָּה לוֹ דִּירָה בְּזֶה הָעוֹלָם (עֵינִי תַנְחוּמָא
 בְּחֻקֵי ג), הֵינּוּ לְחַבֵּר אֶת אַחַר הַבְּרִיאָה בְּקֶדֶם
 הַבְּרִיאָה, לְגַלוֹת וּלְפָרְסֵם לְכֻלָּם אֶת אֱמֶת מְצִיאוֹתוֹ
 יְתַבְרַךְ, אִיךְ שְׂאִין שׁוֹם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵיו יְתַבְרַךְ
 כָּלֵל, אִךְ בַּשְּׁבִיל הַבְּחִירָה וְהַנְּסִיוֹן נִתַּן הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא רְשׁוֹת, שְׂיֵהִי־כָּל מִינֵי הַעֲלָמוֹת וְהַסְתָּרוֹת
 וְכִסּוּיִים, לְרְאוֹת אֶל מִי יִפְנֶה הָאָדָם בְּעֵת צָרָתוֹ
 וּבְעֵת יְרִידָתוֹ וּבְעֵת נִפְיֻלָּתוֹ, כִּי כָּל מֶה שֶׁעוֹבֵר עַל
 הָאָדָם, הַכֹּל כְּדִי לְבַחֲנוֹ אֶל מִי יָשׁוּב וְאֶל מִי יִבְרַח

בעת צרתו, ואם יש לאדם שכל, ומכיר את מקומו,
 וממשיך עצמו אל האמת שהוא הקדוש-ברוך-הוא,
 ותכף-ומיד פשעוברת עליו איזו ירידה ואיזו נפילה,
 הוא כבר מקשר את אחר הבריאה לקדם הבריאה,
 זה עקר האמת, אבל אם אין לאדם שכל, אלא
 עוקר את הבריאה מקדם הבריאה, הינו העולם הזה
 מהעולם הבא, אז אין לה שקר יותר גדול מזה,
 שזה כלל המחלקת והקטרוגים שיש בין איש
 לרעהו, כי המאמין האמתי, שמאמין שאין שום
 מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות
 גמור הוא, אתה הוא קדם שבראת העולם, ואתה
 הוא משבראת העולם, אין שום הפרש כלל, אז אף
 פעם לא יריב עם אחר, אבל תכף-ומיד פשאדם
 עוקר את עצמו מידיעות אלו, אז אין לה עוד
 כפירות יותר גדולה מזו, וכמוכא בזהר הקדוש
 (פרשת קרח קעו): מאן דפליג על שלום, פליג על
 שמא קדישא, בגין דשמא קדישא שלום אקרי; מי
 שחולק על שלום, הינו שמרבה במחלקת, על-ידי-
 זה הוא חולק על שמו יתברך, כי שמו של
 הקדוש-ברוך-הוא שלום, כי לא מצא הקדוש-

ברוך-הוא כלי מתזיק ברכה לישראל אלא השלום
 (עקצין ג, יב), ואמרו חכמינו הקדושים (במדבר רבה יב,
 א): לא ברא הקדוש-ברוך-הוא את העולם, אלא על
 מנת שיהיה שלום בין הבריות, כי שלום הוא שמו
 של הקדוש-ברוך-הוא, ושלום הוא לשון שלמות,
 כי זה עקר השלמות — שהאדם יקשר ויחבר את
 העולם הזה לעולם הבא, שזה עקר האמת, וכמו
 שכתוב (זכריה ח, ט): "והאמת והשלום אהבו",
 כשאמת ושלום הולכים יחדו, זה עקר השלמות, כי
 אמת בלא שלום אי אפשר בשום פנים ואפן,
 ועל-כן מסית הבעל-דבר תמיד לעשות מחלקת
 ופרודים בין כלל נשמות ישראל, כי יודע, אשר
 בשעה שיש מחלקת ופרודים בין נשמות ישראל,
 על-ידי-זה יכול להחטיאן, והצדיק האמת מוסר את
 נפשו לגלות ולפרסם את אמתת מציאותו יתברך
 לכל העולם כלו, ורוצה לקבץ יחד את כל נשמות
 ישראל, שזו תהיה עבודתו של משיח צדקנו, כמו
 שאמרו חכמינו הקדושים (ויקרא רבה ט, א): גדול
 השלום שבשמןך המשיח בא אינו פותח אלא
 בשלום, כי זה יהיה עקר עבודת משיח צדקנו —

להכניס שלום בין עם ישראל, ואמרו (עדות ח, ג):
 אין אליהו בא לא לרחק ולא לקרב אלא לעשות
 שלום; כי זו תהיה כל עבודת אליהו ומלך המשיח
 — לקבץ ולאחד את כלל נשמות ישראל, ולהאיר
 בהם את השלום האמתי, הינו לקשר קדם הבריאה
 באחר הבריאה, ואחר הבריאה בקדם הבריאה,
 לגלות ולפרסם את אמתת מציאותו יתברך,
 בבחינת (ישעיה ב, יא): "ונשגב הוי"ה לבדו ביום
 ההוא", כי בזה שיש שלום ואהבה בין נשמות
 ישראל, על-ידי-זה משרים את השכינה בעולם, וזו
 עבודת הצדיקים האמתיים כל ימי חייהם,
 ובפרטיות בראש השנה, שאז זמן התקבצות,
 שמתקבצים כלליות נשמות ישראל אצל הצדיקים,
 ואפלו אלו הגרים בכפרים וב"שובים באים אל תוך
 העיר, ומצרפים את עצמם עם נשמות ישראל
 הנוסעים אל צדיקים לראש השנה; ועל-פן אשרי
 מי שזוכה לבוא אל צדיקים אמתיים בראש השנה,
 אשר הם מחברים בין קדם הבריאה לבין אחר
 הבריאה, ובין אחר הבריאה לקדם הבריאה,
 ומגלים את אמתת מציאותו יתברך, אשר זהו עקר

האמת, וצריכים לבוא אליהם במסירות נפש ממש ולשם שמים, לא לשם כבוד וקנטור ומחלקת, חס ושלום (עין לקוטי הלכות, רבית, הלכה ה', אות יד), כי בזה שבאים אל צדיקים אמתיים לראש השנה לשם שמים, רק להתעורר לעבודת השם יתברך, ולהמשיך על עצמו התעוררות לכל השנה, ולזכות להיות בשלום ואהבה, אחנה ורעות עם כלל נשמות ישראל, זהו עקר התקון של ראש השנה, כי עקר כל התקונים תלוי בזה עולם העשייה הגשמי, שאדם בעל הבחירה נברא בזה העולם הגשמי דיקא, כדי שידבק את עצמו להשם יתברך מגשמיות זה העולם דיקא, ועל ידי זה יעלה את זה העולם עם כל העולמות כלם התלויים בו למעלה למעלה, עד שיכלל הכל אחר הבריאה בקדם הבריאה, ולזה זוכים רק כשהולכים אל צדיקי אמת רק בשביל אמת, וצריכים לבקש הרבה ממנו יתברך גם על זה, כשנוסע כבר לראש השנה לצדיקים, שלא תהיה לו שום פוגה צדדית, אלא להשיג את רוחניות חיות אלקותו יתברך, כי גם אצל הצדיקים יש שם כל מיני מחרחרי ריב, כמו

שָׁאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים (בְּרֵכוֹת ו.): הַאִי הוֹחֵק אֶת הַיְהוָה בְּכָל הַיּוֹם מִיַּיְהוּדָה; הֵינּוּ מֵהַשְּׁדוּחִים עֲצָמָם בַּשָּׁעָה שֶׁבָּאִים אֶל הַצְּדִיקִים, וְאֶחָד הוֹחֵק אֶת הַשָּׁנִי, זֶה בָּא מִהַסְטֵרָא אַחְרָא, כִּי בְּכָל דְּבַר קְדוֹשׁ תִּכְרַחֲוּ מִתְחַבֵּר גַּם הַסְטֵרָא אַחְרָא, כְּדִי לְהַעֲלִים וּלְהַסְתִּיר אֶת הַדְּבָר הַקְדוֹשׁ, וּבְפֶרֶט בְּעֵינֵי נוֹרָא וְנִפְלָא כְּזֶה — רֹאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁל הַצְּדִיק הָאֱמֶת, שֶׁהוּא תְקוּן כָּל הָעוֹלָמוֹת, בּוֹדֵאֵי הַסֵּמ"ךְ-מ"ם עוֹשֶׂה כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׁבַע עוֹלָם לְבַלְבַּל אֶת כָּל הַתְּקוּנִים, וְגוֹרֵם כָּל מִינֵי פְרוּדִים וּמַחְלָקֹת, וְיֵמֵי שֵׁשׁ לוֹ שָׁכַל, אֲזַי מִתְחַבֵּר רַק אֶל יְרֵאִים אֱמֶתִיִּים, הַחֲפִצִּים אֶת הָאֱמֶת.

וְצָרִיכִים לְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, שֶׁיֵּדַע מַה הוּא הָאֱמֶת, כִּי קָשָׁה מְאֹד לְהַשִּׁיג הָאֱמֶת לְאֱמֶתָהּ, כִּי עֵקֶר הַמַּחְלָקֹת הֵיא עַל-יְדֵי הָאֱמֶת בְּעֲצָמָהּ, שֶׁכָּל אֶחָד סוֹבֵר שֶׁאֶצְלוֹ הָאֱמֶת, כִּי בְּעֵינֵי הָאֱמֶת וְהַשֶּׁקֶר יֵשׁ פְּמָה בְּחִינּוֹת, יֵשׁ שֶׁהוּא שֶׁקֶרָן גְּדוֹל וְרַמְאֵי גָמוּר, וְיוֹדֵעַ בְּעֲצָמוֹ שֶׁקֶרִיו, אֵךְ הוּא מְטַעֵה אֶת הַבְּרִיּוֹת וּמַחְפֵּה הַשֶּׁקֶר בְּאֱמֶת, כִּי גַם הַשֶּׁקֶרָן הַגָּמוּר

בהכרח שיאמר איזו אמת בתחלה, כמו שאמרו
 תכמינו הקדושים (סוטה מט.): כל שקר שאין בו
 אמת בתחלתו אין מתקיים בסופו; כי בודאי מי
 שרוצה להסתכל באמת, איך שיש צדיקים אמתיים
 בזה העולם, המוסרים את נפשם כל השנה לגלות
 ולפרסם את אמתת מציאותו יתברך בזה העולם,
 ורוצים להשרות את השכינה בעולם, ומגלים
 ומפרסמים את הצדיק האמת בעולם, ממילא
 ימשיך עצמו אליהם, אך יש הרבה שקרנים,
 שמחמת מדת השנאה והקנאה והתחרות, הם
 מטעים את הבריות, ומחפיים את השקר באמת,
 ואומרים כל מיני דבורים של אמת, כדי לחפות את
 השקר שלהם, כי באמת הצדיקים האמתיים
 העוסקים לגלות ולפרסם את אמתת מציאותו
 יתברך כל השנה, ומוסרים את נפשם ואת שמם
 ואת ממונם בעבור זה, מה שיך לחלק עליהם, ומה
 שיך לריב על ענין זה, אך מחמת הקנאה והשנאה
 והתחרות והכבוד מתפה את השקר באמת, ואומר
 כל מיני סברות של שקר, ומלביש את זה באמת,
 כי אחרת לא יקבלו את זה, היות שכל פונתו היא

רק לחלק על אלו המגלים ומפרסמים את אמתת
 מציאותו יתברך; ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר,
 לברח מהם ומהמונם, ותדבק את עצמך רק עם
 אנשים כאלו המוסרים את נפשם כל השנה לגלות
 ולפרסם את אמתת מציאותו יתברך, ורק עמהם
 תתפלל בראש השנה, והם הצדיקים האמתיים,
 אשר ראוי להסתופף ביניהם; ולכן ראה, אהובי,
 בני היקר, לנסע לצדיקים אמתיים לראש השנה,
 ואם תזכה להיות בציון רבנו ז"ל בעיר אומן בראש
 השנה, מה טוב ומה נעים, ותחפש קבוץ קדוש כזה
 מבין אנשי שלומנו בעצמם, העוסקים כל השנה
 בעבודת השם יתברך ובהפצת מעינות החכמה
 חוצה, ואין להם שום פונה אחרת, רק לגלות
 ולפרסם את אמתת מציאותו יתברך, וכבר אמר
 רבנו ז"ל: אני אעשה מכם כמות (עין
 תי"מ ותר"ן, סימן שיט); ועל-כן, אהובי, בני היקר,
 מהדע לא תבחר לדחף את ראשך בין הפתח הזו
 המוסרת את נפשה ואת שמה כל השנה, כדי לגלות
 ולפרסם את אמתת מציאותו יתברך בעולם,
 ומפרסמת את הצדיק האמת בעולם, ועל-ידי

שֶׁתִּפְּלֵל עִמָּה בְּיַחַד, יִמְשֶׁךְ עָלֶיךָ אֹר רַבָּנוּ ז"ל,
 וְתִזְכֶּה לְכָל הַתְּקוּנִים שְׂזוּכִים בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְתִקְשֶׁר
 אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה לְעוֹלָם הַבָּא, אַחַר הַבְּרִיאָה בְּקֶדֶם
 הַבְּרִיאָה, וְתִזְכֶּה לְהִתְעַנֵּג בְּעֲרֻבוֹת, נְעִימוֹת, יְדִידוֹת,
 זִיו, חֵיוֹת שְׂכִינֹת עֲזוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר אֵין לָךְ עוֹד טוֹב
 וְאֵין לָךְ עוֹד נֶעֱם, וְאֵין לָךְ עוֹד עֲרֻבוֹת מְזוֹ, שְׂאָדָם
 זוֹכָה לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה אֲמִתִּית, וְלִדְבֹק אֶת עֲצָמוֹ
 בְּתַכְלִית הַדְּבָקוֹת בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאֵין לוֹ שׁוּם רְצוֹן
 וְכִסּוּפִים אַחֲרָיִם רַק רְצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ; אֲשֶׁר־מִי שְׂזוּכָה
 לְהִתְחַבֵּר בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא אֶל כְּתָה כְּזוֹ
 הַמְּקַבְּלֹת מִרַבָּנוּ ז"ל אֶת הַהֶאֱרָה הַזֹּאת, וְאִזּוּ יִצְלִיחַ
 כָּל יְמֵי חַיָּיו, וְכָבֵר אָמַר רַבָּנוּ ז"ל (עֵין תִּי"מ מוֹהַר"ן,
 סִימָן שֵׁנֶד): עַל שְׁתֵּי פְתוֹת אֲנָשִׁים יֵשׁ לִי רַחֲמָנוֹת
 גְּדוֹלָה, עַל אֱלוֹ הָאֲנָשִׁים, שֶׁהֵיוּ יְכוּלִים לְהִתְקַרֵּב
 אֵלַי וְאֵינָם מִתְקַרְבִּים, וְעַל אֱלוֹ הַמְּקַרְבִּים אֵלַי,
 וְאֵינָם מְקִימִים דְּבָרִי, כִּי אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁיִּהְיֶה זְמַן בְּעֵת
 שֶׁיִּהְיֶה הָאָדָם מְנַח עַל הָאָרֶץ עִם רַגְלָיו אֶל הַדֶּלֶת,
 וְאִזּוּ יִסְתַּכֵּל עַל עֲצָמוֹ הַיָּטֵב, וְיִתְחַרֵּט מְאֹד מְאֹד עַל
 שְׂלֵא זָכָה לְהִתְקַרֵּב אֵלַי, אוֹ שְׂלֵא קִיַּם אֶת דְּבָרִי, כִּי
 אִזּוּ יִדְעוּ, שְׂאֵם הָיוּ מְקַרְבִּים אֵלַי, וּמְקִימִים אֶת

דְּבָרֵי, לֹא הִיָּתָה שׁוּם דְּרָגָה בְּעוֹלָם שֶׁלֹּא הִיָּיתִי
 מְבִיאִם לְאוֹתָהּ מִדְּרָגָה, אֲבָל לֹא יוֹעִיל אֹז, עַיִן שָׁם;
 וְעַל-כֵּן, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֵל תְּהִיָּה בְּטָלָן, רַק רְאֵה
 מֶה לְפָנֶיךָ, וּבָרַח לָךְ מִכָּל מִינֵי מַחְלָקֹת וּוְכוּחִים,
 וְאַפְלוּ אִם מְחַפִּים אֶת הַשָּׁקָר שֶׁלָּהֶם בְּאַמֶּת, בָּרַח
 לָךְ מֵהֶם, וְתִפְקַח אֶת עֵינֶיךָ, וְתִרְאֶה אֶת הָאֱמֶת
 לְאַמְתָּה כְּמוֹ שֶׁהִיא, מִי מוֹסֵר אֶת נַפְשׁוֹ כָּל הַשָּׁנָה
 לְגִלוֹת וּלְפָרְסֵם אֶת אֱמֶת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּמִי
 מוֹסֵר אֶת נַפְשׁוֹ כָּל הַשָּׁנָה לְגִלוֹת וּלְפָרְסֵם אֶת אוֹר
 רַבְּנוּ ז"ל בְּעוֹלָם, וְדִיָּקָא אֲצֵל כְּתָה כְּזוֹ תְּתַאֲבֵק, כִּי
 סוּף כָּל סוּף גַּם אַתָּה תִּזְכָּה לְהַגִּיעַ אֶל תְּקוּנָךְ,
 וְאַפְלוּ שֶׁאַתָּה כְּמוֹ שֶׁאַתָּה, עִם כָּל זֹאת אִם תִּתְחַבֵּר
 אֲלֵיהֶם, אֹז סוּף כָּל סוּף גַּם מִמָּךְ יִהְיֶה נַעֲשֶׂה מֶה
 שֶׁנַּעֲשֶׂה; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁאֵינוֹ מְטַעֵה אֶת עַצְמוֹ כָּלֵל, רַק
 מְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵינוּ אֱלֹה, שְׂאֹז יִקְבַּל אֶת כָּל
 הַתְּקוּנִים שֶׁמְקַבְּלִים בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְיִכְתֹּב וְיִחַתֵּם
 בְּכַתִּיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה, וְיִזְכָּה לְשָׁנָה טוֹבָה וּמְתֻקָּה,
 שָׁנָה שְׂיוּכָל לְקַשֵּׁר אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה לְעוֹלָם הַבָּא,
 שָׁנָה שֶׁיְהִיָּה בְּשָׁלוֹם עִם כָּלֵל גְּשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, שָׁנָה
 שֶׁיִּמְסֹר אֶת נַפְשׁוֹ בְּעַבְדוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּבְעַבְדוֹ כָּלֵל

נשמות ישראל, שנה שיזכה לראות בנחמתן של עם
ישראל.

תפלה נוראה ונפלאה

לזכות לבוא אל צדיקים אמתיים לראש השנה
מהצדיק הקדוש אור נפלא אשר כל רז לא אניס
ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו
יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו,
שתזכני ברחמיך הרבים לילה ולנסע לצדיקים
אמתיים על ראש השנה, ולהיות מקשר תמיד
לצדיקים אמתיים, ועל-ידי-זה אזכה לקדש את
דעתי ומחשבתי בקדשה גדולה, ותחמל עלי
בחמתך הגדולה, ותהיה בעזרי, ותצילני מכל מיני
מחשבות זרות ומכל מיני פגם הדעת שבעולם,
ותחנני מאתך חכמה, דעה, בינה והשכל, ותזכני
מהרה לקדשת המחשבה בשלמות באמת,
וברחמיך הרבים, תמתיק ותבטל כל הדינים מעלינו
ומעל כל עמך בית ישראל מעתה ועד עולם, ונזכה
לקבל קדשת ראש השנה על-ידי הצדיקים

האמתים, ולתקן כל התקונים שצריכין לתקן בראש השנה שהוא מקור הדינים של כל השנה, ותהיה מחשבתנו קדושה וטהורה תמיד, ובפרט בראש השנה הקדוש.

אנא רחום, ברחמיך הרבים, תרחם עלינו, ותזכנו ותחננו אז לקדשת המחשבה ביותר, ותשמרנו ותצילנו שלא יעלה אז על מחשבתנו שום מחשבה זרה וחיצונה כלל, רק בשמך נגיל כל היום באימה וביראה בקדשה ובטהרה גדולה, ובמחשבות קדושות וזכות וצחות בתכלית הזכות והבהירות, עד שנזכה בכח התקשרות הצדיקים האמתים לתקן ולברר כל הברורים בראש השנה, לברר כל נצוצות הקדשה מעמקי הקלפות, ולהמתיק ולבטל כל הדינים שבעולם מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל, וימשך עלינו אף טוב וחסד וישועה ורחמים גדולים "מראשית השנה ועד אחרית שנה", ותכתבנו ותחתמנו אז לחיים טובים ארפים ולשלום, לחיים אמתים, חיים שיש בהם יראת שמים, חיים שנזכה בהם לשמר מצוותיך ולעשות רצונך באמת ובלב שלם, ולתקן כל מה שפגמנו

מֵעוֹדְנוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ פְּרִנְסָה טוֹבָה
וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְכָל טוֹב.

רְבוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יוֹדֵעַ גְּדוֹל הַחַיּוֹב לְנִסְעַ עַל
רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים, וְגַם אַתָּה יוֹדֵעַ
אֵת עֶצֶם רְבוּיֵי הַמְּנִיעוֹת שֶׁמִּתְגַּבְּרִים עַל זֶה מִכָּל
הַצְּדָדִים, חוֹמַל בְּלִים, חוּס וְחַמַּל עָלֵינוּ, וְעֲזָרְנוּ
וְזָכְנוּ לְשַׁבֵּר כָּל הַמְּנִיעוֹת, וְהוֹרְנוּ דְרָכֶיךָ וְהִדְרִיכְנוּ
בְּאִמְתֶּךָ, וְלִמְדָנוּ, שְׁנִזְכָּה לֵילֶךְ וְלִנְסֵעַ לְצַדִּיקִים
אֲמִתִּיִּים עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, בְּאִפְן שְׁנִזְכָּה עַל יָדָם
לְקַדְשֵׁת הַמַּחְשָׁבָה בְּאִמְתָּ, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ שֶׁעֲכָשׁוּ
בְּעִקְבוֹת מְשִׁיחָא, עֵקֶר סְמִיכְתָנוּ וְיִשׁוּעָתָנוּ הוּא רַק
עַל יְמֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַקְּדוּשִׁים, אֲשֶׁר בָּהֶם אָנוּ
נִשְׁעָנִים לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ, וְלְהִמְשִׁיךְ אֱלֹהוּתְךָ
וּמַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מֵרֹאשׁ הַשָּׁנָה עַל כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה,
וְאַנְחָנוּ לֹא גִדַע מָה נַעֲשֶׂה בִּימֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה
הַקְּדוּשִׁים, וְאֵיךְ לְרַצוֹת אוֹתְךָ אֶז כְּרֹאוֹי, שְׁנִזְכָּה
לְהִמְלִיכְךָ עָלֵינוּ בְּאִמָּה וּבִירָאָה, וְאֵיךְ לַעֲמֹד כְּנֶגֶד
כָּל הַשּׁוֹנְאִים וְהַמְקַטְרְגִים, לְסַתֵּם פִּי מִסְטִיגְנוּ
וּמְקַטְרִיגְנוּ, כִּי אִם בְּזָכוֹת וּבְכַח הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים
עָלֵיהֶם אָנוּ נִשְׁעָנִים, וּבָהֶם אָנוּ סְמוּכִים, כִּי הֵם

יִלְחַמוּ לְפָנֵינוּ, וַיִּכְנִיעוּ וַיִּפִּילוּ כָּל שׁוֹנְאֵינוּ וְרוֹדְפֵינוּ,
 וַיִּמְשִׁיכוּ עָלֵינוּ קִדְשֵׁת רֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּשִׁלְמוֹת, עַל-כֵּן
 רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֶךְ, וַהֲיֵה בְּעֶזְרֵנוּ, שְׁנוֹזָה לְשִׁבּוֹר
 כָּל הַמְּנִיעוֹת, וְנוֹזָה לָבוֹא לְצַדִּיקִים אֲמִתִּים עַל
 רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְלִהְיוֹת אֲלֵיהֶם בְּאֵמֶת, וְלִזְכוֹת
 לְקִדְשֵׁת הַמִּחְשָׁבָה בְּשִׁלְמוֹת עַל יָדָם, וְנוֹזָה לְהִמָּתִיק
 וְלִבְטֹל כָּל הַדֵּינִים, וְלִהְיוֹת עָלֵינוּ חֲסָדִים טוֹבִים,
 וְתוֹכְנוּ לְהַפִּיר וְלִדְעוֹת רוּמְמוֹתָךְ וּמְשִׁלְתָּךְ עָלֵינוּ,
 וְתִמְלֹךְ עָלֵינוּ בְּכַבּוֹדְךָ מְהֵרָה, "וַיֵּדַע כָּל פֶּעוּל כִּי
 אַתָּה פֹּעֵלָתוֹ, וַיָּבִין כָּל יִצְוֹר כִּי אַתָּה יִצְרָתוֹ, וַיֹּאמֶר
 כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאֶפֶס, יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מְלֹךְ
 וּמְלִכּוֹתוֹ בְּכֹל מְשָׁלָה", וְתִטְהַרְנוּ וְתִקְדְּשֵׁנוּ בְּקִדְשֵׁתָךְ
 הַעֲלִיזָה מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. אָמֵן סְלָה:

תם ונשלם, שבה לאל בורא עולם!

